

A Fővárosi Törvényszék,
mint másodfokú bíróság
1.Kf.650.054/2017/4.

A Fővárosi Törvényszék a Dr. Tordai Csaba ügyvéd (1054 Budapest, Vécsey utca 4. 3/4.) által képviselt [REDACTED] felperesnek a dr. Vanicsek Dorottya jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala (1056 Budapest, Váci utca 62-64.) alperes ellen anyakönyvi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. április 25. napján hozott 27.K.32.541/2016/6. számú ítélete ellen az alperes 7. sorszámú fellebbezésére – nyilvános tárgyaláson – meghozta a következő

Í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja és kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 60 000 (hatvanezer) másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes és a vele azonos nemű, amerikai állampolgárságú [REDACTED] Belgiumban 2013. november [REDACTED]-án kötöttek házasságot, majd a felperes 2015. december 29-én a Brüsszeli Magyar Nagykövetségen kérte külföldön kötött házasságának hazai anyakönyvezését.

Az alperes az eljárás során – annak felfüggesztése mellett – beszerezte az Igazságügyi Minisztérium állásfoglalását arról, hogy a külföldi házassági anyakönyvi kivonat képezheti-e hazai anyakönyvezés alapját. A megkeresésre az Igazságügyi Minisztérium arról tájékoztatta az alperest, hogy a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet (a továbbiakban: Nmjtvr.) 37. § (1) bekezdése és az Alaptörvény L. cikk (1) bekezdése értelmében az azonos nemű személyek között kötött házasságot Magyarországon nem létezőnek kell tekinteni. Emellett az ilyen házasság bejegyzett élettársi kapcsolatként történő hazai elismerésére vonatkozóan sem az Nmjtvr., sem más jogszabály nem tartalmaz rendelkezést, így annak anyakönyvezésére nincs mód. Erre tekintettel az alperes a 2016. május 6-án kelt BP/1012/02422-1/2016. számú határozatával az anyakönyvi bejegyzés teljesítése és az anyakönyvi kivonat kiállítása iránti kérelmet elutasította. A határozat indokolásában az Igazságügyi Minisztérium állásfoglalására és az anyakönyvi eljárásról szóló 2010. évi I. törvény (a továbbiakban: At.) 14/A. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkozott.

A felperes keresete folytán eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével az alperes 2016. május 6-án kelt BP/1012/02422-1/2016. számú határozatát megváltoztatta és elrendelte a felperes és [REDACTED] Belgiumban, 2013. november [REDACTED]-án kötött házasságának bejegyzett élettársi kapcsolatként történő hazai anyakönyvezését, továbbá arról anyakönyvi kivonat kiállítását. Az ítélet indokolásában utalt az Nmjtvr. 3. § (2) bekezdésében foglaltakra, miszerint ha a

magyar jog valamely jogintézményt nem ismer, vagy eltérő tartalommal, más elnevezéssel ismer, és az a magyar jog szabályainak értelmezésével sem határozható meg, a jogi minősítésben a jogintézményt szabályozó külföldi jogra is figyelemmel kell lenni. A magyar jog, az Alaptörvény L. cikk (1) bekezdésének kizáró szabálya folytán nem ismeri el az azonos nemű személyek házasságát. Tekintettel arra, hogy az azonos nemű személyek esetében a bejegyzett élettársi kapcsolat tekinthető a házassághoz hasonló, ahhoz legközelebb álló jogintézmények, a külföldön kötött házasságot bejegyzett élettársi kapcsolatként kell anyakönyvezni. Az Alkotmánybíróság 154/2008. (XII.17.) AB határozatában foglaltakra, valamint az Alaptörvény II. cikkében deklarált emberi méltósághoz való jog, valamint a VI. cikk (1) bekezdésében deklarált, a magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogra utalva hangsúlyozta, hogy a felperesnek és házastársának joga van ahhoz, hogy a magyar jog életközösségüket a házassághoz hasonló jogi formában, bejegyzett élettársi kapcsolatként elismerje és védelemben részesítse. Kiemelte, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) joggyakorlata értelmében az azonos nemű személyek együttélése a magánélet és a családi élet tiszteletben tartásához való jog védelme alatt áll. A felperes és házastársa a magyar jog szerint nem élnek házasságban, mert házasságukat a magyar jog „nem létezőnek” tekinti. A nem létező házasságra hivatkozva ugyanakkor nem lehet megtagadni a bejegyzett élettársi kapcsolat biztosítását tekintettel arra, hogy a magyar jog szerint házasságuk nem létezik. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, úgy kell tekinteni, hogy a felperes és házastársa nem élnek házasságban és ekként a bejegyzett élettársi kapcsolat törvényi követelményeinek megfelelnek.

Az alperes a másodfokú tárgyaláson pontosított fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az Nmjtvr. 37. § (1) és (4) bekezdésébe, 38. § (1)-(2) bekezdésébe, valamint az Alaptörvény L) cikk (1) bekezdésébe ütköző volta miatt jogszabálysértő. Arra hivatkozott, hogy a bíróságok a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (a továbbiakban: Bszi.) 2. §-a alapján jogalkalmazók, a jogszabályok érvényesülését hivatottak biztosítani, így tevékenységükkel a kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányát nem pótolhatják és az esetleges joghézagok kitöltésére sem rendelkeznek hatáskörrel. Vitatta az elsőfokú ítélet azon megállapítását, miszerint a felperes és házastársa nem tudna a magyar jog által elismert jogintézmény keretei között élni. Állította, a felperes külföldön kötött házassága a magyar jog szerint nem létező, emiatt bejegyzett élettársi kapcsolat anyakönyvezése iránti eljárást eredménnyel kezdeményezhetne. Pernyertessége esetére kérte a felperes perköltség megfizetésére történő kötelezését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben történő marasztalását kérte. A keresetében foglaltakat változatlanul fenntartva kiemelte, hogy az elsőfokú bíróságtól eltérő jogértelmezés sértené a felpereseknek az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: Egyezmény) 8. cikkében biztosított, a magánélet tiszteletben tartásához való jogát és ekként az Alaptörvény II. cikkének és VI. cikk (1) bekezdésének sérelméhez is vezetne. Hangsúlyozta, hogy a magyar jog az azonos neműek tartós együttélésének jogi kereteit bejegyzett élettársi kapcsolatként ismeri, ezért álláspontja szerint az Nmjtvr. hivatkozott szabályának az Alaptörvény 28. cikkével és az Egyezménnyel összhangban álló értelmezése alapján a külföldön azonos neműek között kötött házasságot a magyar jogban bejegyzett élettársi kapcsolatnak kell tekinteni és ekként kell anyakönyvezni.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét az alperes fellebbezése és a felperes fellebbezési ellenkérelme keretei között bírálta felül. Ennek

során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206. §-ában foglaltaknak megfelelően a rendelkezésére álló peradatokat és bizonyítékokat egyenként és a maguk összességében értékelve és meggyőződése szerint elbírálva a jogvita eldöntéséhez szükséges tényállást feltárta, és a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően helytálló jogi következtetést vont le. Döntésével és annak megalapozott, minden kereseti érvelésre kiterjedő indokolásával a törvényszék egyetértett, ezért azt nem ismétli meg. A törvényszék az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást annyival egészíti ki, hogy a felperessel házasságot kötő ██████████ amerikai állampolgár, akit az eljárás során személyes joga szerint házasnak kellett tekintet.

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletében kidogozott érvrendszert teljes egészében osztotta. A fellebbezésben foglaltakra teintettel azt hangsúlyozza, hogy az alperes állításával ellentétesen, a felperes és külföldi házastársa családjogi státuszának magyarországi elismerésére a kérelmük elutasítása esetén nincs jogszerű lehetőség. Ennek oka az, hogy az At. 35. § (1) bekezdése értelmében ha nem magyar állampolgár kíván Magyarországon bejegyzett élettársi kapcsolatot létesíteni, igazolnia kell, hogy a bejegyzett élettársi kapcsolat létesítésének személyes joga szerint nincs akadálya. A felperes külföldi, saját joga szerint házas házastársa pedig ilyen igazolást előterjeszteni szükségszerűen nem tud, ami miatt bejegyzett élettársi kapcsolat létesítésére irányuló eljárást Magyarországon eredménnyel nem kezdeményezhet.

Kiemeli emellett a törvényszék, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen és számos ítéletre utalva hivatkozott arra is, hogy az EJEB az azonos nemű párok érzelmi és szexuális kapcsolatát az Egyezmény 8. cikke által védett magánélet körébe tartozónak vélte. Ezen okfejtést pusztán azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalát követően született meg az EJEB e tárgykörben hozott, a korábbiakkal azonos álláspontot elfoglaló ítélete (Orlandi and others v. Italy, no.26431/12; 26742/12; 44057/12 and 60088/12). Az EJEB ezen ítéletében azt állapította meg, hogy Olaszország megsértette az Egyezmény 8. cikkét, azzal, hogy megtagadta a külföldön, azonos nemű személlyel kötött házasság valamilyen formában – házasságként vagy bejegyzett élettársi kapcsolatként – való anyakönyvezését.

A Fővárosi Törvényszék a fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján – annak helyes indokai alapján – helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltségét. Az ügyvédi munkadíj összegét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-a alkalmazásával, mérlegeléssel állapította meg.

A feljegyzett fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a értelmében a személyes illetékmentességgel rendelkező alperes viseli.

Budapest, 2018. február 7.

dr. Matheidesz Ilona s.k. a tanácsa elnöke

dr. Tergalecz Eszter s.k. előadó bíró

dr. Varga Eszter s.k. bíró